

findes i vor Fiskerilov, og jeg siger det saa meget mere, som man fra Kommissioners og fra Lovgivningsmagtens Side hidtil har bevæget sig paa et Omraaade, hvor man langtfra har haft nogen Sikkerhed for, at de Foranstaltninger, man har truffet, vilde føre til det ønskede Resultat. Dersom vi sammenligne alle de forskellige Love, der ere blevne vedtagne af Rigsdagen, og de Forslag, der have foreligget, med hinanden, ville vi se, at de forskellige Fredningsbestemmelser og de forskellige Forbud, som der findes, ere Forbud og Bestemmelser af meget forskellig Karakter, der spænde over meget forskellige Omraader. Vi ville se Fredningsbestemmelser for visse Arter af Fisk paa 3 Maaneder og i senere Forslag paa 5 Maaneder for de samme Fisk. Der er Forbud mod Anvendelse af Trawl i visse Farvande og paa visse Tider, men i det næste Forslag gælde Forbudene paa helt andre Tider og for helt andre Farvande. Jeg mener derfor, at vi med Hensyn til Fiskerilovgivningen endnu befinde os paa Forsøgsgebetet. Og jeg tror da, man bør gaa noget mere forsigtigt til Værks end hidtil. Jeg forstaar saa udmærket godt, at den Omstændighed, at Fiskerne udøve deres Gerning paa et Territorium, der er fælles for alle, gør det nødvendigt, at der gives visse Forbud, for at de forskellige Arter af Fiskere ikke skulle komme til at kolliderede med hinanden og med deres forskellige Redskaber at genere hinanden. Det er ikke umuligt, at der kan vindes noget ved at fastsætte visse Fredningsbestemmelser, men en saadan Masse Forbud, Indskrænkninger og Bestemmelser, som der findes i den gældende Lov og endnu mere i det foreliggende Forslag, gavner i Virkeligheden ikke Fiskeriet. Man siger jo nok, at Formaålet har været at bevare Fiskebestanden i vore Farvande til Gavn for Fiskerne, men jeg er bange for, at man i den Grad gaar op i det Formaål at bevare Fiskebestanden, at man derved kommer til at skade Fiskerne, hvad der jo ikke kan være Meningen. Jeg tillader mig at gøre opmærksom paa den Paastand, jeg her fremsætter. Naar man undersøger Forholdet, skal man nok faa at se, at den har ikke saa lidt paa sig.

Men de senere Aars Lovgivning og særlig det foreliggende Forslag har ogsaa et andet Formaål, som jeg skal tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om. Vi have her i Landet to Hovedgrene af Fiskeri, den ene med staaende Redskaber, den anden med Vaad. Det første er det

ældste og har været drevet i mange Aar, medens Vaadfiskeriet først har taget rigtig Fart i den sidste Menneskealder. Nu er Forholdet det, at Vaadfiskerne fiske forholdsvis mest, og man vil som Følge deraf kunne forstaa, at Fiskerne med de staaende Redskaber have nogen Animositet mod Vaadene. Det have vi set ret tidlig. Ser man efter i Rigsdagstidende for Halvfjerds-erne, vil man der finde mange Andragender fra Fiskere med staaende Redskaber om, at Lovgivningen vil gøre, hvad der er muligt, for at forbyde Vaadene. Saadanne Andragender komme ogsaa senere, selv om Udtrykkene ikke ere saa skarpe som tidligere. Jeg tror ikke, at disse Andragender have været tilstrækkelig begrundede og heller ikke, at det Hensyn, som Rigsdagen har taget til dem, har været tilstrækkelig begrundet. Jeg har ikke haft Lejlighed til at se nogen som helst begrundet Paastand om, at Fiskeri med Vaad i den Grad har skadet Fiskeriet med de staaende Redskaber, at der ikke blev Fisk nok til dem. Jeg tror, at dersom der ikke er Fisk i tilstrækkelige Mængder til de staaende Redskaber, ligger det i ganske andre Forhold. Men selv om man kunde paavise, at Fiskeriet med Vaad skadede Fiskeriet med de staaende Redskaber, skal man dog være meget varsom med at træffe Indskrænkninger og Forbud mod Vaadfiskeriet. Den Omstændighed, at en Mand har et Redskab, der fisker bedre end en anden Mands Redskab, bør dog ikke være tilstrækkelig til at gaa til Indskrænkninger og Forbud mod denne Mand og hans Redskaber. Lad os tænke os en Lovgivning af lignende Art overført paa andre Næringsveje end paa Fiskeriet, f. Eks. paa Haandværk og Industri, saa at man sagde: Der sidde to Mænd, den ene har en Maskine, der arbejder udmærket, medens den anden sidder med en gammel Maskine, der arbejder daarligt. Vi blive derfor nødte til at forbyde den Mand, der har den udmærkede Maskine, at arbejds saa meget, som han er i Stand til, ellers tager han Luven fra den anden. Sligt vilde man ikke finde paa i Haandværk og Industri, og det forekommer mig heller ikke rigtigt at gøre det her. Og jeg tror, at det foreliggende Forslag netop gaar i den Retning. Der er jo nemlig indskrænkende Bestemmelser baade om, hvor og hvordan og naar man maa fiske med Vaad, og ganske specielt om, hvilke Arter af Vaad, der maa bruges. Stærkere er det jo ikke muligt at træffe indskrænkende Bestemmelser, og samtidig lader man Fiskerne